

Oslava 80. výročí konce 2. světové války v Myslívě očima rodáka a pamětníka

V Myslívě jsem prožil nezapomenutelné roky svého dětství. Po zrušení pronájmu hospody v Myslívě jsme se museli odstěhovat do Sedlice u Blatné, kde se nabízely vhodné podmínky. Odchod z Myslíva jsem velice těžce nesl a oplakal. Využíval jsem potom každé příležitosti se sem vracet. Jezdil jsem často k babičce do Loužné, odkud bylo ke kamarádům v Myslívě jen kousek cesty. Věž myslívského kostela mne nikdy nepřestala přitahovat.

V květnu 1945 mi bylo sice jen čtyři a půl roku, ale doposud mne v podvědomí provázejí vzpomínky na válečná léta. Na bombardování Plzně a ohromující výbuchy, které otřásaly sklenicemi v regálech a ve výplních skel dveří. Na nálety „kotlářů“ na vlaky nádraží v Olšanech, nebo i na strach z nařízeného ubytování velké skupiny ustupujících Němců v sále naší hospody.

Příjezd americké armády jsem vnímal pohledem každého kluka, který nejdříve obdivuje tanky, auta, hluk motorů, zápach výfukových plynů. Samozřejmě vojáky v uniformách a jejich „flinty“. Technika přestala být na prvním místě do té doby, než nás vojáci začali obdarovávat tabulkami čokolád, sušenkami, neznámým ovocem a úplnou novinkou – žvýkačkami. Velký zážitek jsem měl z prvního setkání s černochem ve vojenské uniformě. Trochu jsem se bál, ale přitahovaly mne jeho bílé zuby, s nimiž se na mne vesele a přátelsky usmíval. Kuřákům jsem do hospody nosil odhozené „vajgly“- do poloviny nedokouřených amerických cigaret. Vojáci je tak odhazovali a místní kuřáci je s chutí „dojízďeli“. Všechno bylo rázem jinak. Radost, zpěv, pohoda a přátelská nálada. Hned první den po příjezdu Američanů do Myslíva, při hudbě vyhlášeného kapelníka a mého strýce Františka Šestáka (s nímž na trubku hrál také jeho bratr, můj tatínek), se konala v naší hospodě velká oslava s tancem a zpěvem. Vnímal jsem tuto radostnou atmosféru z postýlky ve vedlejší místnosti za sálem. Jako dítě jsem byl rád, že jsou lidé veselí a že se už nemusím bát. Později jsme si o tom doma často povídali.

Příjezd americké armády znamenal pro mne a moje rodiče zázrak. Rok před tím jsem si vařícím mlékem opařil obě nohy. Celou dobu s vypětím všech sil, obětavě, ale bez vyhlídek, mne léčil nezapomenutelný pan doktor Jandík z Plánice. Až do doby, než od amerických lékařů pro mne dostal a použil tehdy

nedostupnou penicilínovou mast. Americká armáda jí úspěšně používala od roku 1943 na frontě k léčbě infekcí zraněných vojáků. Vyléčil jsem se i já a nyní, po osmdesáti létech, nemám díky Bohu žádné následky.

Uvítal jsem pozvání na oslavy do Myslíva a věděl jsem, že je to pro mne velká a asi poslední příležitost sdělit tuto epizodu a poděkovat panu Mc Calebovi, vnukovi plk. Caleba, velitele jednotky osvoboditelů americké armády v Myslívě. Do Myslíva přijel se svou dcerou z dalekého Texasu, aby si připomenul místa, která jsou spojena s působením jeho otce. Na oslavy do Myslíva přiletěl z Chicaga i pan Josef Škach. Jeho otec byl jen o několik let starší než já. Pamatuji si jen, že hrál výborně na housle a na trubku. Celá rodina pochází z Nehodiva. Narodil se v Americe, ale hovoří krásnou, téměř spisovnou češtinou. Hovor jsme předčasně ukončili, aby měl čas popovídat si s dalšími známými a spolužáky. Nadšeně si ode mne převzal knihu Na kole napříč Amerikou. Měl jsem jí náhodou, jak se říká „pro případ“ s sebou.

K významným hostům patřila paní Blanka Stehlíková, dcera spisovatele, básníka, kreslíře a čestného občana obce Myslív, pana Ladislava Stehlíka. Pan učitel Ladislav Stehlík učil na myslívské škole 15 let od r. 1930 až r. 1945. Jak z archivních dokumentů vyplývá, po příjezdu americké armády přednesl u pomníku padlých uvítací, vlastenecky laděný a emotivní projev.

Považuji za důležité poděkovat obci Myslív za pozvání a vyjádřit obdiv všem organizátorům, jmenovitě paní starostce Marii Píckové, její rodině a celému kolektivu spolupracujících občanů obce. Nezastupitelnou roli měli opět hasiči při pokládání věnců u pomníku padlých a u pamětní desky dalšího významného čestného občana obce Myslív, pana plukovníka Františka Wavrečky. Ve 2. světové válce bojoval v řadách čs. zahraniční brigády v Evropě a v Africe. Za statečný boj na území Francie obdržel nejvyšší francouzské vyznamenání, řád Čestné legie.

Součástí oslav byla mše svatá v obdivuhodně pečlivě udržovaném kostele Nanebevzetí Panny Marie, doplněná zvuky rekonstruovaných varhan. Za zmínku stojí, že na varhany hrál Petr Vopalecký, vnuk již zmíněného kapelníka a mého strýce, Františka Šestáka z Loužné. Zpěvem ho doplňoval sbor Canto Nepomucenum. Silným zážitkem, zvláště pro vzácné hosty z Ameriky, byl zpěv světově známé písně Blíž k Tobě Bože můj, jejíž část zazněla v anglickém jazyce.

Další program obohatil koncert hudebního souboru KUFR ZUŠ Klatov. Desítky let ho vede nestárnoucí, vždy optimisticky naladěný dirigent a vtipný moderátor, pan František Kubaň, původem ze Štipoklas. Jako vždy, tak i letos nemohla na farním dvoře chybět motorizovaná jednotka s posádkami v dobových uniformách. Slavnostní náladu potom v hospodě „U Muklů“, ještě výš pozvedla paní Renata Pospíšilová zpěvem a výbornou hrou na heligonku.

Oslava 80. výročí osvobození Myslíva se vydařila. Těší mne, že období 2. světové války v Myslívě připomíná nejen oslava, ale také hodnotný stolní kalendář obce na r. 2025. Je doplněný dokumentárními fotografiemi a vzpomínkami pamětníků. Vydání kalendáře precizním způsobem připravila paní Miroslava Fleisigová. V Myslívě si budou pamatovat, že k výročí mají v celé obci nově upravené povrchy silnic.

Přejme si, ať další roky prožijeme všichni v míru, bez válečných konfliktů, které přinášející nejen ztráty hmotné, ale bohužel ztráty nejvyšší, na zdraví a na životech nevinných lidí.

František Šesták, Blatná

5. května 2025

